יצחק מודעי:

„בעוד חודשיים יבינו שזוהי תפנית היסטורית!"

משנסתיימו הברכות, השקת הכוסיות, לחיצות־הידיים והנשיקות בטקס הבלתי־שיגרתי של חילופי־השרים במישרד־האוצר, הסתכל שר־האוצר היוצא, יצחק מודעי, סביבו בהתרגשות ופלט לעבר צבא העיתונאים והצלמים, שכבר עשו את דרכם אל פתח היציאה: „חבר'ה, אתם מבינים איזו היסטוריה נעשית פה?" כמה שעות לאחר מכן שוחחתי עימו. וביקשתי שיבהיר את דבריו אלה.

כן, באמת אמרתי זאת. אני שומע את משק כנפי־ההיסטוריה. החילופין האלה הם תפנית היסטורית, עידן חדש.

● אתה מתכוון לתפנית כלכלית, שתחול בתוצאה מחילופי־הגברי, או שאתה מדבר על מה שקדם לחילופין?

על מה שקדם לחילופין. מה שהביא להם! אני מתכוון גם לאקט שנעשה, אולם בעיקר לצורה שבו הוא נעשה. הצורה כואבת לי יותר מכל. דיברתי על היסטוריה, מכיוון שיש שכל ישר, יש מקובלות, לפחות היו. זהו חידוש בחיים הפוליטיים.

● חידוש שיהפוך לנורמה, להערכתך?

חס־וחלילה! יש לנו כבר די נורמות מעוותות! די והותר! עד היכן אנו יכולים להרשות לעצמנו להגיע?

● להערכתך, מה שמכנים „הציבור" סבור כמוך?

להערכתי. כן. אני מוקף עכשיו — לאחר החילופין — אפילו ביותר אהדה מאשר בעיקבות הצלחתי באוצר. הטלפון אינו פוסק מלצלצל. אבל אני רוצה שתביני — לא מדובר על אהדה ל„אנדר־רוג". גם לא מנסים לחזק אותי במובן של „צדקת". לא, לא. בכלל לא לכיוון הזה. כאילו רבים אומרים לי ולעצמם: „אולי טוב יותר שנעשה חושבים חודש־חודשיים, ואז נראה את כל ההתפתחות הזאת באור הנכון."

● המישפט הזה לא היה חלק אינטגראלי ממסיבת־העיתונאים. זו היתה פליטת־פה מתוכננת? סערת־רגשות?

הייתי מאוד נרגש מהמעמד. מההתפתחויות. לרגע התערערתי. אז ככה התבדחתי. את יודעת איך זה במצבים כאלה. אבל לתוכן התכוונתי בהחלט — רק בעוד חודשיים יבינו בעצם מה קרה כאן. איזו תפנית היסטורית אירעה עכשיו!

רות ניסים:

„זה פטליסטי שגם אבי כיהן באוצר!"

חילופי־הגברי במישרד־האוצר מיקדו את הזרקורים על רות, רעייתו היפה של משה ניסים, שר־האוצר החדש. גם קודם לכן היא היתה מבוקשת על־ידי צלמים ועיתונאים, אך היא הקפידה להתרחק מהם. בימים אלה היא מוצפת בבקשות לראיונות. את רובן היא דוחה, פשוט מפני שכך היא. גם לשיחה זו היא לא נעתרה בקלות.

● איך זה להיות במוקד הזרקורים?

טוב. זה לא כל־כך פיתאום. גם קודם לכן הייתי אשתו של שר. אולי לא הייתי באור כל־כך חזק, אבל את יודעת כמה שאני מתרחקת מהזרקורים, לא מצטלמת, לא נדחקת.

● אביך היה בעבר סגן־שר־האוצר. את לא מרגישה כאן מעין סגירת מעגל?

כן, מאוצר — לאוצר, באותו אוצר. זה באמת מעניין. באותו הרגע שצילצל אליי בעלי לספר לי על ההתפתחויות, חטף אדוד אולמרט את השפופרת מידו ואמר לי: „רות, אינך יכולה להתנגד! הרי גם אביך כיהן במישרד־האוצר!" יש בזה בהחלט משהו פטליסטי.

● בתיקשורת תוארה שיחת־הטלפון הזאת כאילו ביקש בעלך את אישורך למינוי. כך היה?

מה פיתאום? הוא פשוט צילצל כדי לספר לי על מה שקורה, בוודאי גם להתייעץ. אני הייתי רק אחד הגורמים להחלטתו. הוא פשוט עמד לפני דילמה קשה. הגורם העיקרי שהכריע כאן היה האחריות הלאומית שלו. אני מקווה שבאמת מעריכים אותו על כך. הרי הוא לא רצה בתפקיד הזה. היה לו טוב בשדות שהוא הכיר. ידע ותרם. אני חושבת שהוא גם הוכיח את עצמו כשר־מישפטים. אני מרשה לעצמי לומר את המישפט הבא, כי שמעתי גם את פינחס גולדשטיין אומר אותו: „עדיף כך מאשר שתהיה קטסטרופה כלכלית!"

● מה ישתנה בחייכם מהיום והלאה?

לא ישתנה הרבה, שום דבר מיוחד. אמנם שמעתי את מיכל מודעי אומרת — ובצדק, בטח — כי אין לשער את שעות־העבודה במישרד־האוצר. אבל משה עבד קשה גם במישרד־המישפטים. הוא לא לקח חופשות, לא נסע לחו"ל — ולא שלא היו לו הזמנות. הוא פשוט דחה אותן, בטענה שיש עבודה במישרד.

● ההיסטוריה מוכיחה שאת תפקיד שר־האוצר מסיימים בדרך־כלל בצורה בלתי־צפויה. אינך חוששת לבעלך?

אני מכירה אותו. קודם כל, הוא שועל ותיק בפוליטיקה בכלל. כל המערכת הפוליטית אינה זרה לו. הוא ינסה ללמוד ולרדת לעומקם של דברים. אבל לא בשביל להגיע לכותרות או לתפוס פירסום. אני בוטחת בו. הוא כבר למעלה משמונה שנים שר בישראל. אני, מצידי, מתכוונת להקל עליו ככל האפשר. כבר שנים שאיננו מעמיסים במישפחה עליו שום־דבר, קטן כגדול.

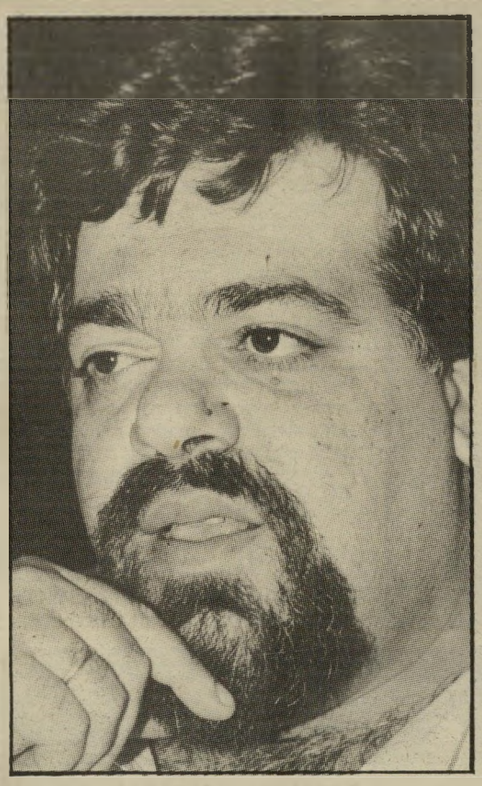

רפי גינת:

„עשיתי את המכסימום שחלבי לא ייבחר לוועד!"

אחרי מאבק ממושך, שגם פוליטיקאים מנוסים לא היו מתביישים בו, נבחר סוף־סוף ועד־עובדים חדש לטל־וויזיה. המאבק העיקרי התנהל בעיקר בין מחנותיהם של רפי גינת, מפיק ומגיש כולבוטק, לבין רפיק חלבי, יושב־ראש הוועד הקודם. את העובדה שחלבי לא נבחר שנית לעמוד בראש הוועד מייחסים להצלחתו של גינת, שנכנס בפעם הראשונה לוועד. שאלתי את גינת אם זאת באמת הצלחה.

זאת הצלחה. בטח. עבדתי בשבילה קשה!

● מה עשית? לוביאינג?

אני לא יודע איך עושים לוביאינג, כי זאת הפעם הראשונה שאני מתעסק עם הדברים האלה. זאת הפעם הראשונה שאני רץ לוועד. פנו אליי חברים — יוסי צמח, יוסי משולם, חיים מלובן, רמי לוי ואחרים — והם שניהלו למעני את הלוביאינג.

● בשביל מה אדם מטריח את עצמו להתמודד בבחירות לוועד־העובדים של הטלוויזיה?

קודם כל, מבחינה מיקצועית! בשביל זה פנו אליי — כדי שאפעל לשיפור המשכורות, תנאי־העבודה. היום ממש קשה לתפקד בטלוויזיה. זה מה שהבטחתי לעובדים — לפעול למען שיפור התנאים. העניין הזה של כוח לא מעניין אותי.

● לאדם מחוץ למערכת נראית הטלוויזיה כזירת־התגוששות של ועדים ומחנות למיניהם. זה לא פוגע במטרה העיקרית — שיפור תנאיהם של העובדים?

ודאי שהמילחמות האלה מזיקות לכל הצדדים, מחלישות. אני מקווה שבכל אופן נצליח לשתף פעולה בין המחנות. זה נראה לי מציאותי, אבל האמת היא שאין לי עדיין מושג על מה שאני מדבר. אני עדיין ירוק! עוד לא ידוע לי לקראת מה אני הולך.

● ההתמודדות בין המחנות היתה כרוכה במתי־חות רבה. איך בכוונתך לשפר את האווירה?

את מדברת על היחסים עם רפיק חלבי? זה נכון שהיתה התמודדות מאוד חריפה. המאבק בבניין היה קשוח ביותר. אני עשיתי את המכסימום כדי שהוא לא ייבחר, והוא עשה את המכסימום כדי שאני לא אבחר. אבל אחרי הכל התחבקנו, לחצנו ידיים. אני מקווה שיהיה בסדר.